

„A szereteten és a szenvedésen át a dicsőségbe!”
(Dieter újmisési szentképének felirata)

Dieter Kirschner

1953 – 2018

Dieterrel 1970-ben ismerkedtünk meg Alt Buchhorstban, egy katolikus gyermektáborban, ahová még előző évben kaptunk meghívást két kelet-német katolikus paptól, akik Budapesten töltöttek néhány napot, és a Benyhe meg a Hampel család vendégei voltak.

Attól az évtől kezdve leveleztünk, és nyaranta rendszeresen találkoztunk, hol nálunk Magyarországon, hol a régi NDK-ban. Ez a barátkozás érintette a családok többi tagját is, a kirándulások után hosszas filozofálás közben elhatározások születtek, így vette át Dieter az adakozás borítékos módszerét, és nagy hatással volt rá Andi. Később, amikor már pap volt, és össze tudott gyűjteni néhány barátot, egy nyáron Tarnai Imréné! Bokor-szintű lelkigyakorlatot is tartottunk közösen. Ez 1986 körül lehetett. Utána együtt utaztunk ki az NDK-ba, és akkor látogattunk el a Keleti-tengerhez is. Dieter a rendszerváltás idején került Juist szigetére, ahol egész családuknak meglátogatta, és láttuk, hogy mennyi időt tölt a nyaralók lelki gondozásával. Szervezett egy beszélgetős estet, amelynek témája a Bokor volt, de csak néhányan jöttek el, így az hamar befejeződött. Néhányszor Törökbálintra is eljött. Az utóbbi 20 évben lett környezetvédő és bioboltvezető.

Nehézségeiről nem tudtunk sokat, sőt a betegségéről sem. Biztattuk, hogy jöjjön újra Magyarországra, de betegségére hivatkozva lemondta. Nem is sejtettük, hogy milyen súlyos az állapota.

Levelére hivatkozva reméljük, sőt tudni merjük, hogy barátságunk a mennyekben folytatódni fog. Alább a halála előtt egy évvel maga által megírt temetési beszédet közöljük.

Kramm-Hampel Mária

* * *

*Kedves Édesanyám, Rokonaim,
Barátaim és Ismerőseim!*

Nagyon köszönöm, hogy elkísértetek utolsó földi utamon. Egy pillanatra maradatok csöndben, és imádkozzatok értem, illetve édesanyámról!

Ebben a pillanatban egészen közel vagyok hozzátok. Most a túlvilágon vagyok, amelyről a földön semmit sem tudunk, de amelyről sokféle elképzelést alkotunk. Most valóságosan megélhetem.

Amikor 1953. augusztus 16-án anyám megszült a torgelowi kórházban, egyszer már kibújtam egy olyan világba, amelyről születésem előtt semmit sem sejtettem.

Lépésről lépésre fölfedezhettem ezt az új világot, a szülői házban apámmal és anyámmal, nagynénimmal és Péter testvéremmel, az óvodában, a Pestalozzi-iskolában, majd a Kopernikus-gimnáziumban, a katolikus egyházközségben, amelyben Burkhard és Hänsel plébános hatott rám, a nyári szünetekben nagyszüleimnél, anyai részről Schönbergben, apai részről Potsdamban, ahol nagynénéimmal és nagybátyáimmal, meg a gyermekekkel is találkoztam, és nem utolsósorban szeretném megemlíteni sok iskolai és egyházközségi barátomat, akikkel szabadidőmet töltöttem.

Már kisfiúként hosszú ruhákat öltöttem magamra, és eljátszottam a szentmisét, gyurmából készített ostyákkal, meg valamilyen piros

lével. A papságra szólító elhívás élménye a 10. osztályban történt, miután hónapokig imádkoztam világosságért. És hirtelen itt volt – a belső bizonyosság.

Azóta ezt az utat követtem, amely egyetlen és rögzös volt ugyan, az erfurti filozófiai-teológiai tanulmányokon keresztül mégis elvezetett a papszenteléshez, amely 1981. június 27-én történt meg a berlini Szent Hedvig-katedrálisban.

A Prenzluban töltött hároméves kápláni időszak és kétévi Berlin-Buch-i szolgálat után plébániai kormányzó lettem Berlin-Buchholzban, azzal a megbízatással, hogy lássam el a hallássérültek lekipásztori szolgálatát is a berlini egyházközségben.

Ebben az időszakban súlyos identitásválság kapott el, és elmentem Nyugat-Németországba, ahol mindent magam mögött akartam hagyni, és le akartam tenni a bennem föltorlódott dolgokat. Amint köztudott, mindenhová magunkkal visszük magunkat, így a menekülés konkrét esetben lehet ugyan önvédelem, de a helyváltoztatás önmagában nem oldja meg a problémákat. Nyugaton azonban megkaptam a szükséges segítséget, és így ismét talpra tudtam állni.

Időotthon-vezetői kiképzésben részesültem Bielefeldben, majd referensi tevékenységet végeztem az osnabrückeri Karitás Szövetségben.

1990. február 1-én Averkamp osnabrückeri püspök kinevezett a

kelet-fríz északi-tengeri Juist sziget Szent Örözügyalokról elnevezett egyházközségének plébánosává. Életem legszebb hat éve kezdődött el ezzel. A kis katolikus közösség tárt karokkal fogadott, és amennyire csak tudtam, a szigeten szabadságukat töltő emberek ezreinek körében is kihasználtam a különféle lelkipásztori lehetőségeket.

Ebben az időben találkoztam a misztikával. Ebbéli tanítóm, egy Dél-Németországból érkezett nyaralóvendég, Brunhilde Tschann tárta föl számomra azt a szemléletmódot, amellyel mindent egységben tudtam látni. A plébánia közösségi termében tartott, Eckhart mesterről szóló szeminárium során mintha hályog hullott volna le a szememről. Képes lettem más valóságként látni ezt a világot. Ettől fogva minden megváltozott bennem. Elkezdődött az elengedés misztikus gyakorlásának útja.

Ez az út új partokra vezetett. Hat év után elhagytam Juist szigetét, és munkáspapként Prenzluban éltem, ahol bioboltot nyitottam, és vezettem hét éven át. Hétvégeken önkéntes helyettesítéseket vállaltam különböző plébániákon, Usedomtól Berlinig.

Majd három éven át szociálpedagógusi tevékenység következett a Montessori-pedagógiát alkalmazó Szabad természet-Iskolában, Prenzluban.

Végül áttértem az Ókatolikus Egyházba, és beléptem a hajléktalannal foglalkozó Franziskus

Zehdenick-projekt Ökumenikus Ferences Közösségébe, ami aztán hamar a legnagyobb hibámnak bizonyult. Ettől fogva a János testvér nevet viseltem, a misztikus Keresztes Szent János nyomán.

A vezető Thaddäus testvér törvénytelen mesterkedései miatt Frank testvérral együtt már egy év múlva elhagytam ezt a portát, és a goslari Getszemáni-kolostorban megalapítottuk saját misztikus vallásközi közösségünket, az Eckhart mesterről nevezett kolostort. Élette-ret kerestünk.

Az út köves volt, és egy uckermarki biokertészetben keresztül Berlin-Spandauba vezetett, ahol telek-eladás miatt szűk két év múltán ismét le kellett mondanunk kolostorunkról.

Berlin-Schönebergben találtunk új állomáshelyet. Egy év múlva Frank testvér elhagyta a kolostort, utódok nem léptek a helyébe, így aztán munkatársaim segítségével három éven át egyedül vezettem a bolttal egybekötött kolostori kávézót, a számtalan rendezvényt együtt.

Közhasznú egyesületet alapítottunk, és eleven baráti kör jött létre. Izgalmas időszak volt, erőbevetésem minden tekintetben határtalan volt, ami később érezte is a hatását, mert örökös erőfeszítem miatt nem ritkán mértéktelen volt az életstílusom.

Négy év után az egyesület anyagi okokból lemondott a városi kolostorról, és Uckermarkban vásárolt házat telekkel, hogy ott vidéki kolostort építsen föl. De sajnos ott sem alakult ki közösség. Miután belső vérzések által kiváltott testi összeomlás következett be nálam, és a klinikai kezelés során májzsugort állapítottak meg, mindent eladtunk, a pénzt berlini vallásközi projekteknek adományoztuk, és feloszlattuk az Eckhart mester Kolostori Egyesületet. Életideáлом, hogy misztikus kolostort alapítsak, végérvényesen zátonyra futott.

Megélhetésemet azzal biztosítottam, hogy újból megnyitottam egy bioboltot Berlin-Friedrichshainban, de azt három év múlva megint be kellett zárnom, mert a szomszédságban új bio-szupermarketet építettek. Ettől kezdve munkanélküli voltam.

Közben beköltöztem egy egy-szobás, 25 négyzetméteres lakásba Berlin-Friedrichshain-ban, ahol nagyon jól éreztem magam.

2013-ban kiléptem az Ókatolikus Egyházból, mivel nem tudtam lelki

othonra találni benne. 2014 január-jában visszatértem a Római Katolikus Egyházba. Az új pápa, Ferenc bátorsággal töltött el, hogy még egyszer kísérletet tegyek anyae-gyházzammal.

Az Egyházba történő újbóli belépéssel kapcsolatos írásbeli érdeklődésekre Woelki bíboros fél évig nem válaszolt, mígnem kineveztek kölni érseknek, és elhagyta Berlint. Végül az egyházmegyei adminisztrátor, Przytarski prelátus jelentkezett nálam, és lehetővé tette a beszélgetést, amire Berlin-Marienhofban került sor. Egyidejűleg megszüntették a kiközösítésem-et. Ezután egy évig vártam az új berlini püspökre. Beiktatása után negyed évvel, 2015 decemberében arra kértem őt, hogy adjon papi feladatot az egyházmegyében. Végül megbeszélésre került sor Heiner Koch érsekkel. Nem utolsósorban Msgr. Windfried Onizak kanonok – egykori kedves évfolyamtársam – közbenjárására az egyház malmai lassan örölni kezdtek, nevezetesen azért, mert Róma felmentésére volt szükségem korábbi papi kilépésem miatt.

Az ember utólag sok mindent másképpen lát, és egyre okosabb. Megbántam, hogy az Ókatolikus Egyházba áttérésem helyett nem az irántam igen jóindulatú Sterzinsky bíborostól próbáltam engedélyt kérni misztikus kolostor létesítésére, a régi sivatagi atyák remetekolóniáinak mintájára.

Másfelől igen intenzíven éltem, s megízleltem az élet magasságait és mélységeit. Misztikus útkeresésem sem volt hiábavaló, mert el tudtam engedni sokféle tapadásomat a világi élethez, és hálásan tudtam fogadni az élet sok ajándékát, még ha időlegesen mértéktelenül élveztem is őket, ugyanis szenvedélyesen szerettem enni. Az utolsó években beteg testem világossá tette ezt számomra. De ha lassan is, megtanultam a fájdalmakat érezni, elfogadni, és Istennek hálát adni értük.

Az Örökkévaló kegyelmi ajándékai nem merülnek ki abban, ami nekünk tesz, hanem megmutatkoznak az élet nehézségeiben is. És ez biztosan nincs másképpen a túlvilági életben sem. Cselekvésünkkel mi magunk vagyunk a dolgok okozói, és ezzel a különböző hatások kiváltói is, itt is, és a túlvilág is.

Köszönöm, hogy még egyszer meghallgattatok, és megoszthattam veletek életem néhány részletét.

Még sok mindent kellene elmesélnem, de ezt majd pótoljuk, amikor ti is ott lesztek, ahol most vagyok.

Tekintsünk Jézusra, aki mielőtt visszatért az Atyjával alkotott örök egységbe, néhány alkalommal még láthatóvá vált tanítványai számára. „Ne tartóztass, mert még nem mentem fel Atyámhoz!” – mondta a feltámadás első tanújának, Mária Magdolnának, akinek Jézus iránti nagy szeretete tette lehetővé ezt a találkozást. Jézus megdicsőült testben mutatkozott meg, amely által képes volt zárt ajtókon átmenni, de amelyet nyilvánvalóan képes volt ismét materializálni, mivel Mária Magdolna és Tamás apostol is érinthette őt.

Ilyen megjelenésekre sajnos nem vagyok hivatott, de az Istennel alkotott örök egységre igen. Hogy arra eljussunk, előzőleg tisztulási folyamatot élhetünk át itt a túlvilágon. Az olaszok a megtisztulás helyének nevezik a tisztítótüzet. Ez nagy ajándéka Istennek, mert ily módon megtisztulunk, és előkészülünk a Mennybe történő fölvételre, hiszen valamennyien tökéletességre vagyunk hivatva. Jézus azt mondta: „Legyetek tökéletesek, amint az én Mennyei Atyám tökéletes!” A szentek már földi életükben eljutottak erre. Tiszteljük, és hívjuk segítségül őket, ők segítenek nekünk az élet-szentség útján.

Most éppen ez történik velem, és sokkal figyelmesebben fogom átélni ezt a tapasztalatot, mint a földön, mert Isten kegyelmi ajándékai most szívesen látott segítők.

Köszönetet mondok mindazért, amit velem tettetek. Semmi sem megy veszendőbe, és egymást sem veszítjük el. És mindenkitől bocsánatot kérek, akit megbántottam. Kérem, hogy bocsássatok meg nekem ebben az órában, ahogyan én is mindenkinek megbocsátottam.

Ne gyászoljatok engem, hanem ehelyett kíméeljétek Isten teremtett világát, és bánjatok vele gondosan, ahogyan Ferenc pápánk meghagyta ezt nekünk!

Húsvéti énekekkel tegyünk tanúságot az előttem álló feltámadás miatti örömünkről!

Viszontlátásra a túlvilágon!

A ti Dieteretek

Berlin, 2017. január 23.